

Rozjímanie na stredu 3. týždňa v pôstnom období

Rozjímanie na stredu 3. týždňa v pôstnom období. Navrhované témy sú: Ježiš je plnosť Zákona; vernosť, ktorá oživuje a rozširuje srdce; pochopiť čo človek miluje.

„NA DRUHEJ STRANE JORDÁNU, na púšti (...) Mojžiš oznámil Izraelitom všetko, čo mu Pán prikázal“ (Dt 1, 1.3). Ľud je už len krok od vstupu do zaslúbenej zeme. Avšak ten, ktorý bol ich sprievodcom a pastierom, odkedy pred štyridsiatimi rokmi opustili Egypt, s nimi túto poslednú hranicu

neprekročí. Skôr ako Mojžiš odovzdá svoju dušu Bohu, splní svoje poslanie až do konca. „Pozrite,“ hovorí im, „učím vás príkazom a nariadeniam, ako mi prikázal Pán, môj Boh, aby ste ich plnili v krajine, do ktorej vstúpите, aby ste ju obsadili. Zachovávajúte ich a plňte, lebo to je vaša múdrosť a váš rozum v očiach národov“ (Dt 4, 5-6).

Identita Izraela bude ukutá vo vernosti tomuto zákonu. Od Jozueho a Pinchasa až po Saula z Tarzu, prechádzajúc cez Eliáša, Juditu či Matatiáša, mnohí Izraeliti pocítia, že ich duše horia láskou k Božiemu zákonu. Preto keď Ježiš začína svoj verejný život, vzniká istý rozruch. Hovorí s autoritou a zdá sa, že sebe a svojim učeníkom dovoľuje robiť výnimky z tradícií ich otcov. Zbožní Izraeliti sú zmätení, a tak im Pán vychádza v ústrety: „Nemyslíte si, že som prišiel zrušiť Zákon alebo Prorokov; neprišiel som ich zrušiť, ale naplniť“ (Mt 5, 17).

Ježiš je súčasťou tejto tradície lásky k Zákonu, ktorý je slávou jeho ľudu. Pridáva však ešte niečo iné. Určite neprišiel, aby ho zrušil, ale ani jeho nie je len jeho naplnením. S Kristom zaznela hodina plnosti pre Zákon. „Ide ku koreňu Zákona, poukazuje predovšetkým na úmysel, a teda na srdce človeka, kde majú pôvod naše dobré i zlé skutky (...). A my sa vďaka viere v Krista môžeme otvoriť pôsobeniu Ducha, ktorý nás robí schopnými žiť Božiu lásku“[1].

NIEKTORÝM JEŽIŠOVÝM
POSLÚCHAČOM sa jeho odpoveď nemusela zdať príliš presvedčivá. „Ak neprišiel zrušiť Zákon, ako potom vysvetliť jeho nejednoznačné správanie?“, mohli sa pýtať. Ale Ježišova domnelá dvojznačnosť sa tak javí len tým, ktorí majú skreslený pohľad na Zákon. A práve tento

skreslený pohľad chce Ježiš zrušiť. Táto úloha sa ukazuje ako ťažká, pretože ho nachádza hlboko zakorenený, najmä medzi niektorými farizejmi: u nich ide o povrchné dodržiavanie Zákona, formálne dodržiavanie, ktoré sa zhoduje so srdcom, ktoré nerastie (porov. Iz 29, 13; Mt 15, 6).

To však nie je vernosť, ktorú chce Pán. Mojžiš povedal: „Izrael, počúvaj prikázania a ustanovenia, ktoré ťa chcem naučiť konať, aby ste žili“ (Dt 4, 1). Cieľom Zákona je pomôcť nám žiť, aby sme rástli. V tom istom zmysle sú Ježišove slová duchom a životom (porov. Jn 6, 63), ktoré zďaleka nezostávajú nehybné, žalmista nám hovorí, že „rýchlo bežia“ (Ž 147, 15). Vernosť Zákonu nás zďaleka nezmenšuje, ale má schopnosť urobiť nás veľkými, pretože nám ukazuje cesty, ako rozšíriť naše srdce: „Usmerňuj, Pane,

moje kroky svojím slovom, aby sa ma nezmocnila zloba“ (Ž 118, 113).

„Svätosť je ohybná ako uvoľnené svalstvo,“ povedal svätý Josemaría.

„Svätosť nie je tuhá lepenková figúrka (...). Je to život, nadprirodzený život“[2]. Ako môžeme rozlíšiť farizejské plnenie, ktoré nás robí malými a strnulými, od toho, ktoré nás robí veľkými a naplňa životom? Dalo by sa povedať veľa vecí, ale konečný kľúč spočíva v láske, ktorá má dva konkrétne ukazovatele: radosť, ovocie slobodného konania[3]; a nehu, s ktorou robíme veci[4], pretože im venujeme všetku svoju pozornosť. Takto chápeme, prečo „veľké duše veľmi dbajú o maličkosti“[5].

NA TO, ABY SME dokázali plniť Boží zákon s láskou, je dôležité vedieť,

prečo tieto veci robíme. Je pravda, že môžeme niečo milovať, aj keď tomu úplne nerozumieme, pretože v takom prípade sa spoliehame na toho, kto nám to povie: na Pána, na rodičov, na niekoho, komu dôverujeme... Ale autentická láska sa vždy snaží lepšie porozumieť a láska rastie do tej miery, do akej sa ponárame do jej príčin[6]. Ak robíme veci bez toho, aby sme pochopili prečo, ľahko sa môže stať, že sa obmedzíme na vonkajšie plnenie, bez toho, aby sme zvnútorňovali dôvody, prečo to robíme, a bez toho, aby sme sa s nimi stotožnili. Tak sa môže ľahko stať, že zabudneme, že sme to robili pre Pána, a môže sa to stať únavné alebo bezvýznamné. „Dávaj si pozor a dbaj na to, aby si nezabudol na veci, ktoré videli tvoje oči, a aby ti neodišli zo srdca, kým budeš žiť,“ hovorí Sväté písmo, „a rozprávaj ich svojim deťom a vnukom“ (Dt 4, 1.5-9).

Niekedy pochopíme veci práve vďaka poslušnosti, keď sa táto poslušnosť rodí z túžby stotožniť sa s tým, čo chce Boh. Tento zázrak sa deje predovšetkým v modlitbe, kde nám Pán pomáha prispôbiť naše túžby jeho túžbam vďaka svetlám, citom a vnuknutiam, ktoré nám vlieva do duše. Popri modlitbe je nevyhnutným prostriedkom štúdium, najmä štúdium Svätého písma a Katechizmu Katolíckej Cirkvi. Sú to nevyčerpatelné poklady, do ktorých sa môžeme ponárať stále hlbšie a v ktorých nájdeme stále nové svetlá, aby sme naplnili zmyslom všetko, čo robíme, a aby sme poskytli zdôvodnenie tým, ktorí nás o to žiadajú. Aj Panna Mária musela vynaložiť úsilie, aby chápala. Preto často uvažovala o veciach vo svojom srdci (porov. Lk 1, 29; 2, 19.51), kládla otázky o tom, čomu nerozumela (porov. Lk 1, 34; 2, 48), a hľadala radu u tých, ktorí jej mohli pomôcť (porov. Lk 1, 39). Takýmto

spôsobom nás môže naučiť byť
skutočne slobodnými.

[1] František, *Anjel Pána*, 16-II-2014.

[2] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 156.

[3] Porov. Fernando Ocáriz, *List 9-I-2018*, bod 6.

[4] František, *Amoris laetitia*, bod 127.

[5] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 818.

[6] Porov. Svätý Tomáš Akvinský, *Komentár k Etike Nikomachovej*, Lib. 8, lect. 12, č. 6.

stredni-3-tyzden-v-postnom-obdobi/
(10.03.2026)